

تخریب بی رحمانه
تالار ۱۲ هزار نفری
با کلکسیون تاریخی
با آزادی
خاطره بازی

سپهر نو
پلتفرم بانکداری دیجیتال بانک صادرات ایران

فدراسیون برای حضور در جام جهانی ۱۰ شرط تعیین کرد

احترام، امنیت و قانون

رئیس فدراسیون ورزش مجلس در گفت و گو با ایران ورزشی

امنیت تیم ملی شوخی بردار نیست

۲

سیاست و ورزش
از یکدیگر جدا هستند

**مورینیو: ایران شایسته
حضور در جام جهانی است**

۲

پرحاشیه ترین نسخه رئال
میهمان دیگ جوشان نوکمپ

**فتح لالیگا
در ال کلاسیکو؟**

۴

کنایه معنادار لولا داسیلوا
به ترامپ

**ویزای بازیکنان برزیل
را لغو نکنی!**

۷

تخریب بی رحمانه تالار ۱۲ هزار نفری با کلکسیون تاریخی؛ از محمدعلی فردین تا ملوین داگلاس

خاطره بازی با آزادی

پرونده

محسن وظیفه
خبرنگار

سالن ۱۲ هزار نفری آزادی خیلی از علاقه‌مندان به ورزش فقط یک سالن بزرگ که میزبان مسابقات ورزشی بوده، نبود. این مجموعه زیبا محل جمع شدن خاطرات بسیار زیادی برای ورزشکاران و همچنین بسیاری از علاقه‌مندان به ورزش بود. این

مجموعه به طور اختصاصی برای پاتیناژ و برای میزبانی از مسابقات هاکی روی یخ در بازی‌های آسیایی ۱۹۵۴ ساخته شد اما بعد میزبان مسابقات کشتی، والیبال و فوتسال هم شد. البته علاوه بر این تعدادی از رشته‌های دیگر هم در این سالن مسابقات

خود را برگزار کردند اما این سالن کم نظیر بیشتر میزبان این سه رشته بود. مجموعه‌ای فاخر که با پول مردم ایران ساخته شد و نزدیک به نیم قرن به خوبی هم از این مردم پذیرایی کرد و لحظات تلخ و شیرین بسیاری را برای آنها ساخت.

صبح روز پنجشنبه ۱۴ اسفند در حمله ناجوانمردانه دشمن آمریکایی و صهیونیستی به این مجموعه کاملاً این سالن تاریخی و قدیمی تخریب شد. تخریب کامل این مجموعه مثل این بود که خاطره و حافظه همه علاقه‌مندان به ورزش را که باها در

این سالن حاضر شده بودند، به یکباره فروریزد. شاید فقط دیگر با عکس‌ها و فیلم‌های باقی مانده از مسابقاتی که در این سالن برگزار شده از این مجموعه یاد کرد. فینال مسابقات فوتسال جام رمضان سال ۱۳۷۶ بین استقلال و فتح، قهرمانی

کشتی آزاد در جهان در سال‌های ۱۹۹۸ و ۲۰۰۲، قهرمانی و نایب قهرمانی در جام جهانی ۲۰۱۳ و ۲۰۰۹ و البته کلی مسابقات والیبال از لیگ ملت‌ها و مسابقات نوجوانان جهان که فقط می‌توان با دیدن عکس و فیلم آنها از آن یاد کرد.

همه مردم متوجه حضور فردین شدند و شروع به تشویق او کردند و البته هجوم به کردند و البته هجوم به سمت فردین برای عکس گرفتن بردند

محمدعلی فردین
روز تاریخی آزادی

سالن ۱۲ هزار نفری آزادی تهران بدون شک یکی از بهترین روزهای را که تجربه کرد مربوط به مسابقات کشتی قهرمانی جهان ۱۹۹۸ بود. روزی که محمدعلی فردین ستاره سینمای ایران و دارنده مدال نقره کشتی آزاد در مسابقات قهرمانی جهان سال ۱۹۵۲ به سالن آزادی آمد و آرام در گوشه‌ای از سالن نشست. دقیقی بعد سالن مملو از جمعیت در جریان حضور محمدعلی فردین قرار گرفت و به یکباره کل سالن شروع به تشویق او کرد. دیگر کسی روی تشک مسابقات کشتی را نگاه نمی‌کرد. همه حواس‌ها به روی سکوی تماشاگران بود تا محمدعلی فردین را ببینند. تشویق بی‌امان او که آن روزها در تحریم کامل صدا و تصویر بود، فضای عجیبی را به وجود آورد. بعید است که تاریخ ورزش آن روز را هرگز از یاد ببرد. حتی اگر سالن ۱۲ هزار نفری تخریب شده باشد. سعید فاتمی معاون وقت سازمان

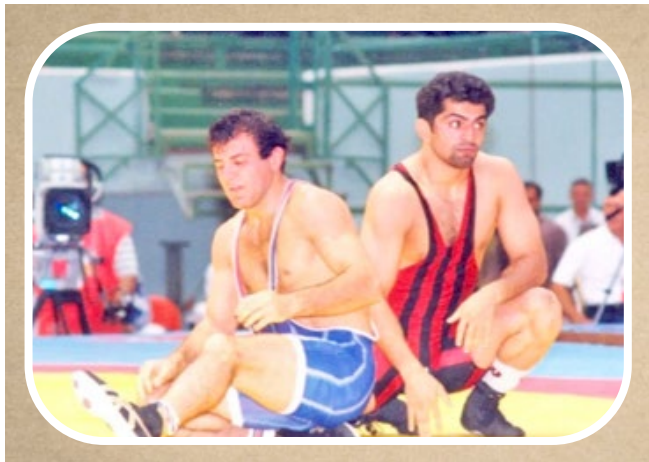
تربیت بدنی درباره آن روز به یادماندن خاطرات عجیبی دارد: «روز عجیبی بود. محمدعلی فردین در زمانی وارد سالن مسابقات کشتی شد که علی اکبر ناطق نوری هم در سالن بود. آقای فردین بدون اینکه مسئولان سالن اعلام کنند آمد و در سالن نشست تا مسابقه کشتی را تماشا کند اما به یکباره سالن

به هم ریخت. همه مردم متوجه حضور فردین شدند و شروع به تشویق او کردند و البته هجوم به سمت فردین برای عکس گرفتن بردند. هر آنچه که گفته شده بود در سال‌های اخیر دروغ بود. تنها دلیل خروج فردین از سالن فقط این بود که احساس کردند که امنیت به خطر می‌افتد.»

عباس حاج‌کناری: روی «پل» احساس کردم هیچ کسی در سالن نیست

با شنیدن خبر حمله به آزادی، دنیا روی سرم خراب شد

تعریف از روزهایی که حاج‌کناری تجربه کرده جالب است؛ از تجربیات تلخ و شیرین می‌گوید از اینکه دیگر این فضا قابل تجربه نیست: «پاروش برای همه سخت است که چه کشیدیم و چه دیدیم. سال ۹۸ جهانی تهران وقتی به فینال رسیدیم، باید با بارزکوف که در نیمه نهمی با نامردی «گری کولات» را برده بود، کشتی می‌گرفتم. وقتی شروع شد، فکر کنم ۱۵ هزار نفر داخل سالن بودند. مردم روی هم‌دیگر نشستند بودند. همه از من طلا می‌خواستند اما وقتی روی پل گیر کردم، یک لحظه احساس کردم همه از سالن رفتند. به حدی سالن ساکت شده بود که صدای نفس کشیدن خودم را می‌شنیدم. عجب روزی بود. تا قبل از فینال همه دنبال امضا و عکس بودند اما بعد از فینال انگار کسی من را نمی‌شناخت. خیلی برام روز عجیبی شده بود اما همه این لحظات خوب و بد در سالن آزادی رقم خورد که الان دیگر نیست. وقتی خبر حمله به این سالن را شنیدم یک لحظه احساس کردم دنیا روی سرم خراب شد. واقعاً حس عجیبی بود. البته چند روز قبل از حمله به سالن ۱۲ هزار نفری به خیلی جاها حمله شده بود و خیلی اتفاقات تلخ و ناراحت‌کننده رخ داده بود اما وقتی خبر ورزشگاه آزادی و سال ۱۲ هزار نفری را شنیدم؛ خیلی حال عجیبی داشتم. کاش که دوباره بسازند. کاش که دوباره بتوان آن حس را تجربه کرد.»

روز کشتی گرفتن در مقابل هزاران تماشاگر در سالن ۱۲ هزار نفری را تجربه کنید، حیف شد که حالا این شانس را از دست دادند. هیجانی که تماشاگران در سالن داشتند واقعاً بی‌ظن بود. صدای گوییدن پاهای تماشاگران را در رختکن هم می‌شد، حس کرد. زمانی که می‌خواستی بیایی روی تشک واقعاً باورکردنی نبود. انگار که قرار بود ببری داخل یک دیگ که در حال قل کردن است. مردمی که داخل سالن بودند، انرژی عجیبی می‌دادند. انگار زور ما را چند برابر می‌کردند.»

تخریب سالن ۱۲ هزار نفری توسط دشمن صهیونی و آمریکایی حساسی حال عباس حاج‌کناری را به هم ریخته است به نحوی که می‌گوید به یکباره مثل فیلم چند دقیقه‌ای بی‌ظن بود. صدای گوییدن پاهای تماشاگران را در رختکن هم می‌شد، حس کرد. زمانی که می‌خواستی بیایی روی تشک واقعاً باورکردنی نبود. انگار که قرار بود ببری داخل یک دیگ که در حال قل کردن است. مردمی که داخل سالن بودند، انرژی عجیبی می‌دادند. انگار زور ما را چند برابر می‌کردند.»

یکی از خوب‌های کشتی ایران در دهه ۹۰ میلادی عباس حاج‌کناری بود. کشتی‌گیر ماندگارانی با دوپنده راه فرم‌زایی که مدت‌ها نامش به عنوان یکی از باتکنیک‌ترین کشتی‌گیران تاریخ ایران ثبت شده بود. ستاره‌ای که بعد از درخشش در مسابقات قهرمانی آسیا سال ۹۷ میلادی به مسابقات جهانی ۹۷ کراس‌اورسک رفت و از آنجا هم با مدال طلا برگشت. جهانی سال ۹۸ و سالن ۱۲ هزار نفری آزادی تهران به محلی برای دیدار تماشاگران با حاج‌کناری تبدیل شده بود. پسرک پر شور فریدون کناری دل همه علاقه‌مندان به کشتی را برده بود. به نحوی که او به ستاره بی‌بدیل کشتی ایران در دهه پرستاره ایران تبدیل شده بود. بسیاری از تماشاگران که برای تماشای مسابقات قهرمانی جهان در سال ۱۹۹۸ به سالن آمده بودند، دنبال عباس حاج‌کناری بودند تا طلای او را ببینند اما حالا بعد از تخریب این سالن، عباس حاج‌کناری دوباره آن خاطرات را در ذهنش مرور می‌کند: «یکی از بهترین روزهای زندگی‌ام را تا فینال در همان مسابقات جهانی ۱۹۹۸ تهران و در سالن ۱۲ هزار نفری تجربه کردم اما فینال تبدیل شده به یکی از بدترین روزهای زندگی‌ام. سال ۹۷ مسابقات قهرمانی آسیا در سالن آزادی برگزار شد که برای من بهترین خاطره‌ها شد اما جهانی ۹۸ در همین سالن خاطره خوبی نشد.»

خدا حافظی رسول خادم

غم و شادی در این سالن زیبا که رخ نداده بود اما یکی از لحظات به یادماندنی که غم و شادی با هم آمیخته شد، لحظه خدا حافظی سه تن از قهرمانان بنام کشتی ایران بود؛ منصور بزرگر، رسول خادم و کمیل قاسمی. سال ۱۹۹۸ تیم ملی کشتی آزاد در مسابقات قهرمانی جهان به عنوان قهرمانی رسید و همه تماشاگران حاضر در سالن از خوشحالی سر را با نمی‌شناختند. یک نفر نقش مهمی در این قهرمانی ایفا کرد و آن هم رسول خادم بود که در یک وزن بالاتر کشتی گرفت اما به مدال نقره رسید. بعد از اتمام مسابقه در وزن ۱۳۰ کیلوگرم به یکباره رسول خادم تصمیم گرفت چهار گوشه تشک کشتی را ببوسد و در حضور جمعیت انبوه تماشاگران خدا حافظی کند. این تصمیم رسول اشک تماشاگرانی را که غرق در شادی قهرمانی بودند، در آورد. خدا حافظی رسول خادم در سالن ۱۲ هزار نفری یک اتفاق به یادماندنی و عجیب بود و خیلی‌ها اعتقاد داشتند که شبیه خدا حافظی منصور بزرگر از دنیای قهرمانی بود. منصور بزرگر در مسابقات داخلی سال ۱۳۵۶ در حالی که باید با محمد حسین محبی کشتی می‌گرفت اما محبی به رسم احترام کشتی نگرفت و تصمیم گرفت برای همیشه از کشتی خدا حافظی کند. بزرگر به حدی در آن زمان مورد احترام بود که یک دستگاه اتومبیل آلمانی هدیه گرفت. بعدها کمیل قاسمی هم از دنیای قهرمانی در همین سالن خدا حافظی کرد. هفتم تیر ۱۳۹۸ کمیل قاسمی بعد از شکست در مسابقات انتخابی مقابل پرویز هادی تصمیم گرفت که از دنیای قهرمانی خدا حافظی کند. چه روزهایی را که سالن ۱۲ هزار نفری به خودش ندیده بود.

قهرمانی کشتی در حضور هاشمی رفسنجانی

یکی از میزبانی‌های مسابقات کشتی در سالن ۱۲ هزار نفری آزادی تهران، مربوط به مسابقات کشتی امیدهای جهان در سال ۱۹۹۵ بود. مسابقاتی که با حضور پرشور مردم علاقه‌مند به کشتی برگزار شد و مرحوم علی اکبر هاشمی رفسنجانی به عنوان رئیس جمهور وقت به سالن آمد تا از نزدیک شاهد قهرمانی کشتی‌گیران دلاور ایران باشد. ستاره‌های همچون بهنام طیبی در وزن ۵۲ کیلوگرم به مدال طلا رسید که مورد تشویق آقای هاشمی رفسنجانی هم قرار گرفت. آن زمان مصطفی هاشمی طباطبائی وقت سازمان تربیت بدنی بود. در این رقابت‌ها ۱۸۱ کشتی‌گیر از ۳۱ کشور جهان در ۱۰ وزن شرکت کردند. از کشورمان بهنام طیبی در وزن ۵۲ کیلوگرم، بهمن شهبازی ۶۲ کیلوگرم، علیرضا حدیدی ۸۲ کیلوگرم و عبدالرضا کارگر در ۹۰ کیلوگرم به مدال طلا دست یافتند، علیرضا رضایی در ۱۰۰ کیلوگرم به مدال نقره و رضا عطیمی ۵۷ کیلوگرم، ابوالفضل زینل ۷۴ کیلوگرم و مهدی لاریجانی در ۱۳۰ کیلوگرم به مدال برنز رسیدند. مهدی زلف‌خانی و مسعود جمشیدی هم نتوانستند به مقامی دست پیدا کنند. محمود معزی پور، محمود گنجی، محمد کرمانی و حسین شفاغی کادر مربیگری تیم بودند. در همین مسابقات برای اولین بار بایوساز ساتی‌اف در کشتی دنیا چهره شد و توانست به مدال طلا برسد. تیم ملی کشتی ترکی ایران هم در این مسابقات به میدان رفت که با دو طلای محسن سوریان و بهمن طیبی و یک نقره داریوش فلاوند بعد از ترکیه در رده دوم ایستاد. این آخرین دوره مسابقات امیدهای جهان بود که برگزار شد و میزبانی آن به شکل خاطره‌انگیزی به تهران و سالن ۱۲ هزار نفری رسید. بعد از سال ۱۹۹۵ مدت‌ها این مسابقات برگزار نشد و بعد هم که راه افتاد با عنوان رده سنی زیر ۲۳ سال برگزار شد.

غم و شادی در این سالن

زیبا که رخ نداده بود اما یکی از لحظات به یادماندنی که غم و شادی با هم آمیخته شد، لحظه خدا حافظی سه تن از قهرمانان بنام کشتی ایران بود؛ منصور بزرگر، رسول خادم و کمیل قاسمی

ملوین داگلاس و تصویر رهبر شهید

یکی از عجیب‌ترین و به یادماندنی‌ترین قاب‌ها از سالن ۱۲ هزار نفری آزادی تهران مربوط به حضور تیم ملی کشتی آزاد آمریکا در مسابقات جام تختی تهران بود. در ترکیب تیم ملی کشتی آزاد آمریکا که در راستای بهبود روابط ایران و آمریکا در اواخر دهه ۷۰ شمسی به ایران سفر کرده بود، ملوین داگلاس آمریکایی هم حضور داشت. در روبرو شدن که برنده این مسابقه هیجان‌انگیز عباس جدیدی بود اما اتفاق عجیب بعد از مسابقه رخ داد. جایی که عباس جدیدی به همراه ملوین داگلاس آمد تا مدال طلای خود را بگیرد. وقتی جدیدی روی سکوی نخست ایستاد، تصویری از امام خمینی (ره) در دست داشت و ملوین داگلاس آمریکایی هم که روی سکوی دوم ایستاد تصویری از رهبر شهید، حضرت آیت‌الله خامنه‌ای معظم‌له به همراه داشت. این تصویر در تمام دنیا خرید و به سوز یک رسانه‌ها تبدیل شده بود. عباس جدیدی که در آن ایران و آذربایجان مسابقات جهانی تهران یکبار دیگر با ملوین داگلاس رودرو شد و باز هم داگلاس را شکست داد و خاطره جالبی را هم از آن مسابقات تعریف می‌کند: «واقعاً وضعیت سالن و حضور تماشاگران خوفناک بود. احساس می‌کردم اولین بار هست که چنین جو‌ی را می‌بینم؛

و حسرتناک بود. هر جای سالن را نگاه می‌کردی جمعیت بود. می‌ترسیدم بالای سرم را نگاه کنم؛ احساس می‌کردم که تا سقف سالن هم جمعیت نشسته است؛ از پس که از هر جایی صدای مردم به گوشم می‌رسید. وقتی مسابقه فینال با مارک گارمولویچ لهستانی شروع شد و دستم به شانه‌هایش خورد احساس کردم واقعاً این یک حریف دیگری است.

محمود احمدی‌نژاد و جام‌های جهانی پرخبر

۱۸ اسفند سال ۱۳۸۷ هم کشتی ایران برای سالن ۱۲ هزار نفری یک روز خاطره‌انگیز ساخت. روزی فراموش‌نشده‌ای با اتفاقاتی عجیب و باورکردنی. تیم ملی کشتی آزاد ایران بعد از سال ۲۰۰۶ که کشتی آزاد ایران در ساری میزبان جام جهانی بود، یکبار دیگر در سالن آزادی میزبان مسابقات کشتی آزاد جام جهانی شد. مسابقاتی که در آن ایران و آذربایجان به فینال رسیدند و در مسابقه فینال دو تیم ۳-۲ مساوی بودند که علی عیسی‌اف از آذربایجان و فردین معصومی با هم کشتی می‌گرفتند. برتری فردین می‌توانست ایران را به مقام قهرمانی برساند که به یکباره احمدی‌نژاد وارد سالن شد و همین کافی بود تا هیاهوی سالن ذهن معصومی را به هم بریزد. در یک لحظه که فردین روی سکوها دایک احمدی‌نژاد می‌گشت، کشتی‌گیر آذربایجانی فردین را خاک کرد تا برنده کشتی باشد و جام از دست ایران ببرد. چهار سال بعد هم محمود احمدی‌نژاد یکبار دیگر در این شرایط قرار گرفت. این بار سال

۲۰۱۳ بود و آزادی باز هم میزبان جام جهانی و ایران بالاتر از روسیه و آمریکا که با جردن باروفس به تهران آمده بود، ایستاد. محمود

احمدی‌نژاد آمد و ضمن اهدای جوایز تیم قهرمان با کشتی‌گیران آمریکا هم دست داد و به آنها خسته نباشید گفت.

باور ساموایی ها:

ما مدعی قهرمانی هستیم!

از اولین صعود ژاپنی‌ها به جام جهانی که در سال ۱۹۹۸ رقم خورد به این سمت، حضور در جام جهانی برای ژاپن به یک موضوع کاملاً طبیعی و بی‌درنسر تبدیل شده و ساموایی‌ها در هر دوره مقدماتی قاره آسیا، به سادگی و بدون کوچک‌ترین مشکلی جواز حضور در رقابت‌های جام جهانی را کسب کرده‌اند. با این وجود اما در دوره‌های اخیر، کسی روی ژاپن به عنوان یک مدعی در عرصه جهانی حساب باز نکرده بود. با این حال هدف ژاپنی‌ها در سال‌های اخیر تغییر کرده و پرافتخارترین تیم جام ملت‌های آسیا با چهار عنوان قهرمانی که البته نتوانسته این عنوان را از سال ۲۰۱۱ به این سمت تکرار کند، بیش از آنکه برای موفقیت در قاره آسیا هدف گذاری کرده باشد، روی درخشش و تاریخ‌ساز در جام جهانی تمرکز کرده است. عملکرد فوق‌العاده ژاپن در بازی‌های تدارکاتی با تیم‌های بزرگ از جمله شکست دادن بازی‌ریل و انگلیس پس از صعود به جام جهانی، این تصور را در بین ژاپنی‌ها ایجاد کرده که می‌توانند یک مدعی واقعی در این دوره از جام جهانی باشند.

نحوه صعود چگونه بود؟

اگر سه تیم میزبان که به طور اتوماتیک سهمیه حضور در جام جهانی را کسب کرده بودند را در نظر نگیریم، ژاپن نخستین تیمی بود که حضور در جمع تیم‌های جام جهانی ۲۰۲۴ را قطعی کرد. ژاپن که در سال‌های اخیر برای عبور از مرحله مقدماتی کار سختی نداشته، تاگامی در جام ملت‌های آسیا و شکست مقابل ایران در مرحله یک چهارم نهایی این رقابت‌ها را با صعودی بسیار راحت و بی‌درنسر به جام جهانی ۲۰۲۴ جبران کرد. در طول دو دور مرحله مقدماتی، ژاپن تنها یک شکست مقابل استرالیا را در ۱۶ بازی تجربه کرد و با قاطعیت در صدر گروهی ایستاد که در آن تیم‌های قدرتمندی چون عربستان سعودی و استرالیا حضور داشتند. دو دیدار پایانی ژاپن در مرحله مقدماتی نیز حکم دیدار تشریفاتی را برای تیم ملی این کشور داشت.

به دنبال پایان نفرین یک هشتم

حضور در تمام دوره‌های جام جهانی از ۱۹۹۸ به این سمت، رکوردی ویژه بین تیم‌های آسیایی است که فقط کره جنوبی و ژاپن موفق به رسیدن به این دستاورد شده‌اند اما نکته‌ای باعث شده حضور ژاپن در جام جهانی چندان برای هواداران فوتبال ملی در این کشور با خاطرات خوشی همراه نباشد. نفرین حذف همیشگی این تیم در مرحله یک هشتم نهایی است. ژاپن اولین بار در خانه و جام جهانی کونش شد. شکست مقابل پاراگوئه در ضربات پنالتی، جام جهانی ۲۰۱۰ فرصت پیشروی بیشتر در مسابقات را از بین برد. در ۲۰۱۸ و روسیه که می‌تواند یکی از پدیده‌های حاضر در جام طلایی بلژیک پیش افتاده بود، در دقایق پایانی همه چیز توانست به دور مرحله گروهی المان و اسپانیا را از پیش رو بردارند، در ضربات پنالتی مغلوب کراسی شدند. در هر دو دوره اخیر، ژاپن در حالی مغلوب یکی از چهار تیم برتر جام شد که در جریان بازی، عملکرد خوب و نزدیکی مقابل این تیم‌ها داشت.

مدل بازی ژاپن چگونه خواهد بود؟

اگر بخواهیم سبک بازی ژاپن را در یک کلمه توصیف کنیم، «سریع» بهترین واژه برای مدل بازی پرسرعت و جذاب ژاپنی‌هاست که می‌تواند یکی از پدیده‌های حاضر در جام ۲۳ باشد. مورایسو در این سال‌ها از آرایش‌های مختلفی در ترکیب اصلی از جمله ۴-۲-۳-۱ و ۴-۳-۳ استفاده کرده و حتی سیستم ۳-۴-۲ هم در بازی‌های اخیر این تیم دیده شده اما اصول پایه بازی ژاپنی‌ها تحت هیچ مدلی از بازی تغییر نمی‌کند. تیم مورایسو بر پایه انتقال سریع توپ و استفاده از سرعت بازیکنان کناری و تکنیک هافبک‌های مرکزی بنا شده و به ویژه مقابل رقبای ضعیف‌تر مانند مقدماتی جام جهانی، این مدل از بازی کاملاً در سبک ژاپنی‌ها دیده می‌شود. در مقابل تیم‌های قدرتمندتر، ژاپن یکی از خطرناک‌ترین تیم‌ها در ضحمله بازی انتقالی محسوب می‌شود که یکی از این بازی‌ها در پیروزی مقابل اسپانیا در جام جهانی ۲۰۲۲ دیدیم.

Group F

ژاپن

کره جنوبی

ایران

هشتمین حضور در جام جهانی

سرمرئی: هاجیمه مورایسو(ژاپن)

کاپیتان: واتارو اندو

رتبه در رده پندی فیفا: ۱۸

بهترین عملکرد: حذف در یک هشتم نهایی(۲۰۰۲، ۲۰۱۰، ۲۰۱۸ و ۲۰۲۲)

ستارگان: کانورو میتوما(برایتون)، واتارو اندو(لیورپول) و ایاسه اوتدا(فاینورد)

بزرگه بازی‌ها:
یکشنبه ۲۴ خرداد: هلند - ژاپن ۳:۳
شنبه ۳۰ خرداد: تونس - ژاپن ۲:۳
جمعه ۵ تیر: ژاپن - سوئد ۲:۳

نیروی دریایی بریتانیا، قوانین این بازی را به دانشجویان آکادمی نیروی دریایی امپراتوری در توکیو آموزش داد. ۱۵ سال بعد، نخستین مسابقه رسمی میان باشگاه‌های یوکوهاما و کوبه برگزار شد تا جرقه‌های یک شور و اشتیاق زده شود. با این حال، نقطه عطف واقعی را باید در دهه‌های ۱۹۲۰ و ۱۹۳۰ جست‌وجو کرد: جایی که تیم ملی جوان ژاپن با تساوی برابر چین در بازی‌های خاور دور، نخستین نشانه‌های قدرت خود را آشکار کرد. اوج اولیه این تلاش‌ها، کسب مدال برنز تاریخی در المپیک ۱۹۶۸ مکزیکوسیتی بود. این موفقیت بی‌نظیر، جرقه‌ای برای حرفه‌ای‌سازی شد، هرچند که راه دشوار و طولانی تا ایجاد لیگی مدرن، همچنان پابرجا بود.

انقلاب جی لیگ و تولد دوباره فوتبال حرفه‌ای
دهه ۱۹۹۰ نقطه عطفی انقلابی در تاریخ فوتبال ژاپن محسوب می‌شود. در سال ۱۹۹۳ و با پایان یافتن دوران لیگ نیمه حرفه‌ای، «جی لیگ» متولد شد؛ لیگی که با الگوبرداری از استانداردهای اروپایی، هویت باشگاه‌ها را از شرکت‌های بزرگ به جوامع محلی پیوند زد. این تغییر استراتژیک، تماشاگران را به ورزشگاه‌ها بازگرداند و چهره فوتبال را دگرگون کرد. باشگاه‌هایی مانند اوراورد دایموند با میانگین تماشاگران بیش از ۳۷ هزار نفر در هر بازی، نماد این عشق تازه‌اند. در واقع، جی لیگ نه تنها ماشین تولید استعدادها بزرگی مانند هیدتوشی تاکاتا و شونسوکی تاگامورا بود، بلکه بستری ساخت تا ژاپن برای اولین بار در سال ۱۹۹۸ به جام جهانی فرانسه راه یابد و حضور مستمر خود در بزرگترین ریبواد ورزشی جهان را آغاز کند.

میزبانی مشترک و چهار دهه صعود
قرن بیست و یکم با درخشان‌ترین دوره فوتبال ژاپن همزمان شده است. میزبانی مشترک جام جهانی ۲۰۰۲ به همراه کره جنوبی، نه تنها زیرساخت‌های ورزشی این کشور را متحول کرد، بلکه ساموایی‌های آسیا با غلبه بر روسیه و تونس برای نخستین بار به دور حذفی راه یافتند. هرچند که برابر ترکیه متوقف شدند، اما این موفقیت، سرآغاز عصر جدیدی بود. قهرمانی‌های مکرر در جام ملت‌های آسیا (۱۹۹۴، ۲۰۰۰، ۲۰۰۴ و ۲۰۱۰) و صعود به دور دوم جام‌های جهانی (۲۰۱۰، ۲۰۱۸ و ۲۰۲۲ با شکست تاریخی آلمان و اسپانیا در قطر) ثابت کرد که ژاپن به یک قدرت استراتژیک در فوتبال جهان تبدیل شده است. نکته قابل تأمل، کسب جایزه بهترین تیم جوانمردانه فیفا ۲۰۰۲ بود که نشان‌دهنده ریشه‌های فرهنگی عمیق احترام در این تیم است.

تیمی که متکی به یک بازیکن نیست

یکی از کارهای مهمی که مورایسو در طول سال‌های اخیر به عنوان سرمرئی تیم ملی ژاپن انجام داد، تبدیل کردن ژاپن به یک تیم متحد و واقعی بود که وابسته به یک یا دو بازیکن کلیدی نیست؛ برخلاف دورانی که ستارگانی چون تاکاتا، کاگاو و هوندا ستاره اصلی تیم ملی ژاپن بودند، تیم مورایسو متکی به فرد نیست و او معمولاً در هر بازی ترکیب اصلی خود را تغییر می‌دهد. با این حال کانورو میتوما ستاره تکنیکی و سریع برایتون که در سال‌های اخیر مهره قابل اتکای خط حمله این تیم بوده را می‌توان خطرناک‌ترین بازیکن ترکیب ژاپن در کنار تاکفوسا کوبو ستاره سوسیداد و ریتسو دوان دانست. شاید واتارو اندو کاپیتان تیم ملی ژاپن که این فصل فرصت بازی زیادی در لیورپول پیدا نکرده، تنها بازیکن حاضر در فهرست ژاپن باشد که جایگزینی او در قلب خط میانی غیرممکن است و مورایسو، نیاز ویژه‌ای به فرم فوق‌العاده او برای درخشش در جام جهانی دارد.

مرد آرام پشت موفقیت‌های ژاپن

هاجیمه مورایسو سرمرئی بومی تیم ملی ژاپن که سابقه بازی به عنوان یک هافبک میانی در سال‌های ۱۹۹۳ تا ۱۹۹۶ در تیم ملی کشورش را هم دارد، مرد اصلی پشت موفقیت‌های اخیر تیم ملی ژاپن است. او در جام جهانی ۲۰۱۸ دستیار آکیرا نیشینو بود و پس از این جام، جای او را به عنوان سرمرئی گرفت و نتوانسته در سال‌های اخیر با بازی‌های درخشان مقابل تیم‌های بزرگ فوتبال جهان، تبدیل به یک سرمرئی محبوب بین هواداران ژاپنی شود. یکی از دلایل اصلی موفقیت او، مربیگری همزمان وی در دهه‌های پایه و تیم ملی بزرگسالان بود. در سال‌های ۲۰۱۷ تا ۲۰۲۱، او طی چهار سال هدایت تیم ملی زیر ۲۳ سال ژاپن را هم برعهده داشت و در سه سال، همزمان سرمرئی تیم المپیک و اصلی ژاپن بود؛ همین موضوع مسیر بازیکنان جوان که زیر نظر او پرورش یافته بودند را برای حضور در تیم ملی ژاپن هموار کرد. ریتسو دوان، تاکاتا، تومیساو، کوبو و میتوما که ستارگان بی‌المللی سال‌های اخیر فوتبال ژاپن هستند، همگی اولین بازی خود را برای ژاپن در شرایطی زیر نظر مورایسو انجام دادند که پیش از این نیز سابقه همکاری با او در تیم ملی زیر ۲۳ سال را داشتند.

بترین لیگ آسیا، المپیک ۱۹۶۸ و رؤیای نیمه نهایی

معمای موفقیت فوتبال ژاپن

جایگاه رفیع این رشته در کنار ورزش‌های سنتی مانند بیسبال و سومو است.

از بندر یوکوهاما تا طلای المپیک

ماجرای فوتبال مدرن ژاپن به سال ۱۸۷۳ بازمی‌گردد، زمانی که ناخدا «آرچیبالد داگلاس» خود را هوادار فوتبال می‌داند و این آمار، گویای

تیم ملی «ساموایی‌های آسی» در صحنه جهانی می‌درخشد، بلکه با ساختار حرفه‌ای، لیگی پویا و نفوذی عمیق در فرهنگ عامه، الگویی بی‌بدیل برای توسعه فوتبال در آسیا محسوب می‌شود. نزدیک به نیمی از جمعیت این کشور خود را هوادار فوتبال می‌داند و این آمار، گویای

فرخ حساسی فوتبال در سرزمین خورشید فروزان، داستانی فراتر از یک ورزش ساده است. این روایت حماسی، سفری از ظهور یک بازی وارداتی در اواخر قرن نوزدهم تا تبدیل شدن به پدیده‌ای فرهنگی و قدرتی پلکانی در قاره کهن را روایت می‌کند. امروزه، ژاپن نه تنها با

وقتی فوتبال مانند مونتاژ یک خودروی تویوتا شد

توکیو بدون توقف

هم‌تیمی‌ها می‌کند. تیم ملی امروز، با مشاوران روانشناس سعی می‌کند این فرهنگ خودمیرانگر را تعدیل کند اما ریشه‌های این تفکر عمیق‌تر از این حرفاست.

جمع‌گرایی در برابر فردگرایی وارداتی

ژاپن جمع‌گراترین جامعه صنعتی جهان است. در مدرسه، دانش‌آموزان کلاس را با هم تمیز می‌کنند. در شرکت، کارمندان با هم ناهار می‌خورند. در تیم ملی، بازیکنان با هم هتل را ترک می‌کنند، با هم به تمرین می‌روند و حتی با هم تلویزیون تماشا می‌کنند. هیچ «اتفاق خصوصی» برای ستاره‌ها وجود ندارد. کاپیتان تیم همان حقوق را می‌گیرد که آخرین بازیکن ذخیره دریافت کرده و تعادل در تمام اجزای این تیم موج می‌زند اما ورود بازیکنان ژاپنی به لیگ‌های اروپا این تعادل را به هم زده است. در اروپا، بازیکنان به فردگرایی تشویق می‌شوند: «خودت را نشان بده، قراردادت را ببند، پولت را بگیر» وقتی این بازیکنان به اردو تیم می‌خواهند بازمی‌گردند، تنش‌هایی ایجاد می‌شود. برخی می‌خواهند همان آزادی اروپایی را در رختکن ژاپن داشته باشند. برخی دیگر بر «وا» (هماهنگی) سنتی پافشاری می‌کنند. در جام جهانی ۲۰۱۸، این تنش به اوج رسید. چند بازیکن با تجربه اروپایی (از جمله شینجی کاگاو) در اعتراض به سیستم دفاعی بسته مربی، از ترکیب اصلی کنار گذاشته شدند. تیم با بازیکنان جوان‌تر و مطیع‌تر به یک شرمش نهایی رسید اما بازنده شد. پس از تونزمنت، گزارش مربی خارجی با سبک هجومی بودند و بازیکنان «داخلی» خواهان حفظ مربی ژاپنی با سبک دفاعی، این شکاف، تا امروز حل نشده است.

معمای مربی خارجی در برابر مربی محلی

ژاپن در بیست سال اخیر، هفت مربی خارجی و پنج مربی ژاپنی استخدام کرده است و آمار نشان می‌دهد مربیان خارجی موفق‌تر بوده‌اند اما چرا فدراسیون اصرار به مربی ژاپنی دارد؟ پاسخ در دو کلمه خلاصه می‌شود: زبان و فرهنگ. بازیکنان ژاپنی در برابر مربی خارجی، «دب بیش از حد» نشان می‌دهند. هیچ انتقادی نمی‌کنند، هیچ پیشنهادی نمی‌دهند، فقط گوش کرده و اجرا می‌کنند. مربی خارجی فکر می‌کند همه چیز عالی است، در حالی که بازیکنان درون خود می‌جویند. با مربی ژاپنی اما، بازیکنان راحت‌تر حرف می‌زنند. در عوض، مربی ژاپنی ممکن است از سوءاستفاده کند و بازیکنان حلاق را به خاطر خروج از سیستم تنبیه کند. این معمای حل‌نشده، مانع اصلی پیشرفت ژاپن به یک چهارم نهایی جام جهانی است.

الگوی آسیا، اما نه الگوی جهان

ژاپن امروز بهترین تیم آسیاست اما در سطح جهان، هنوز در همان رتبه ۱۵-۲۰ باقی مانده است. چرا؟ چون ژاپن آن «بازیکن استثنایی» را تولید نمی‌کند. بهترین بازیکن تاریخ ژاپن (هیدتوشی تاکاتا یا شینجی کاگاو یا کیسوکوه هوندا) در سطح بهترین‌های اروپا (مسی، رونالدو، امباپه) نبوده و نیست. سیستم ژاپنی استعدادهای «خوب» تولید می‌کند اما «فناغه» نه چون نابغه به معنی «خروج از قاعده» است و ژاپن قاعده‌شکنی را دوست ندارد.

محمدرضا رحیم پور

این‌گونه شبیه به یک پروژه صنعتی نیست. در برزیل، از دل فقر و خلاقیت اجباری زاده شد. در آرژانتین، عصیان و نوستالژی و در آلمان، کارایی ماشینی اما در ژاپن، فوتبال یک سیستم مدیریت کیفیت جامع است؛ تیمی که در آن، هیچ حرکتی بدون برنامه قبلی انجام نمی‌شود، هیچ بازیکنی از نقش خود فراتر نمی‌رود و هیچ شکستی بدون گزارش ۵۰ صفحه‌ای تحلیل می‌شود.

تیم ملی ژاپن، موسوم به «ساموایی آسی»، چیزی جز آینه تمام‌نمای یک ملت فرصت‌گویی نیست؛ دقیق، منظم، منضبط و در عین حال، فاقد آن جرقه غیرقابل پیش‌بینی که فوتبال را به هنر تبدیل می‌کند. چهار قهرمانی در جام ملت‌های آسیا، چهار حضور در یک هشتم نهایی جام جهانی (۲۰۰۳، ۲۰۱۰، ۲۰۱۸، ۲۰۲۲) و حالا، آرزوی دیرینه یعنی رسیدن به یک چهارم نهایی، آمارهای محترم، اما نه در حدی که ژاپن را در زمره قدرت‌های جهانی قرار دهد. چرا؟ پاسخ در همان چیزی است که ژاپن را ساخته، نظام‌گرایی افراطی.

از میتسوبیشی تا میتوما

ژاپن سومین اقتصاد بزرگ جهان است. خانه تویوتا، میتوما، سونی، هوندا و میتسوبیشی، سرزمینی که در آن، واژه «کازین» (بهبود مستمر) یک فلسفه زندگی است. فوتبال ژاپن نیز از همین منطق پیروی می‌کند. در سال ۱۹۹۳، لیگ حرفه‌ای جی لیگ تأسیس شد؛ الگوبرداری شده از یوندرس لیگا و سری‌آ، اما با اضافات ژاپنی؛ باشگاه‌ها موظف به انتشار ترازنامه سالانه، ممنوعیت خرید بازیکنان گرانقیمت بالای ۲۰ سال و سرمایه‌گذاری اجباری در آکادمی‌های منطقه‌ای. نتیجه؟ در سی سال، ژاپن از یک تیم درجه سه آسیا به قدرت مطلق قاره تبدیل شد.

اما قاره بازی ژاپن کوچک است. آرزوی ژاپن «برد مقابل آرژانتین و آلمان در جام جهانی» است و این آرزو، تا حدی محقق شده چراکه در جام جهانی ۲۰۲۲، ژاپن، آلمان و اسپانیا را شکست داد؛ شاید بزرگترین شگفتی تاریخ جام جهانی. اما چگونه؟ ژاپن در هر دو بازی، نیمه اول را با خط کار قدرتی ژاپن در نیمه اول، تمام نقاط ضعف حریف را با دقت مهندسی ثبت می‌کند. سپس در رختکن، مربیان نقشه جدیدی را به بازیکنان ارائه می‌دهند که نقطه به نقطه، جایی برای خطا باقی نمی‌گذارد. این سبک «بازی معکوس» حالا ترسناک‌ترین سلاح ژاپن است.

این سیستم بی‌نقص، یک نقطه ضعف مهلک هم دارد؛ اگر سیستمی از کار بیفتد (مثل بازی با کراسی در یک هشتم ۲۰۲۲ که ژاپن در ضربات پنالتی باخت) تیم فرو می‌پاشد چون هیچ‌کس بلد نیست خارج از سیستم فکر کند. بازیکنان ژاپنی برای بداهه‌پردازی تربیت نشده‌اند. در مدارس ژاپن، پاسخ اشتباه مجازات دارد.

هاراگیری و شرم شکست

فرهنگ ژاپن با دو مفهوم گره خورده است، «وا» (هماهنگی گروهی) و «منتسو» (حفظ آبرو). در فوتبال، این دو به «انضباط تیمی» و «تاب‌آوری عاطفی» ترجمه می‌شوند. هرگز یک بازیکن ژاپنی را نخواهید دید که با داور جرو بحث کند. هرگز او را نخواهید دید که پس از باخت، پیراهنش را پاره کند. در رختکن ژاپن پس از باخت به کراسی در سال ۲۰۲۲، بازیکنان گریه نکردند. فقط سربهایشان را پایین انداختند و یکدیگر را در آغوش گرفتند. در فرهنگ ژاپنی، اشک ریختن در ملاعام «بی‌احترامی به حریف» تلقی می‌شود (چون یعنی شما انتظار پیروزی داشتید و باخت را پیش‌بینی نمی‌کردید). اما یک جنبه تاریک هم وجود دارد: در دهه ۲۰۱۰، چندین بازیکن ژاپنی (به ویژه در دهه‌های پایه) پس از شکست‌های سنگین دست به خودکشی زدند. رسوایی‌ای که فدراسیون ژاپن سال‌ها سعی کرد پنهان کند. «هاراگیری فوتبالی» اصطلاحی است که روزنامه‌های ژاپنی برای توصیف این پدیده ساخته‌اند و شرم ناشی از نرسیدن به استانداردهای تیمی، آنگذر سنگین است که مگر را آسان‌تر از روزی‌رویی با

بررسی عملکرد دروازه‌بان‌های تیم ملی در جام جهانی

بیرانوند در آستانه ثبت دو رکورد مهم

گزارش یک

محمد قراگزلو

خبرنگار

در شش دوره قبلی رقابت‌های جام جهانی که تیم ملی فوتبال ایران حضور داشته ۱۴ دروازه‌بان ایرانی در تورنمنت حاضر بوده‌اند که دقیقاً نیمی از آنها (۷ نفر) شانس بازی در این آورده‌گاه بزرگ بین‌المللی را پیدا کرده‌اند. در این شش دوره علیرضا بیرانوند (۵ بازی، ۳ گل خورده)، ناصر حجازی (۳ بازی، ۸ گل خورده)، ابراهیم میرزاپور (سه بازی، ۶ گل خورده)، علیرضا حقیقی (۳ بازی، ۴ گل خورده)، احمدرضا عابدزاده (۲ بازی، ۳ گل خورده)، سیدحسین حسینی (۲ بازی، شش گل خورده) و نیما نکیسا (یک بازی، یک گل خورده) به میدان رفته‌اند. در این میان تنها سه گلر موفق به ثبت کلین‌شیت شده‌اند. بیرانوند، حقیقی و حسینی این سه دروازه‌بان هستند که دو تا از آنها شانس دارند رکوردشان را بهتر کنند. با وجود این بیرانوند می‌تواند رکورد سه دوره حضور در جام جهانی که با حضور در ترکیب اصلی بوده را تجربه کند که از این حیث دست نیافتنی خواهد شد. حسینی هم می‌تواند

دومین حضور در جام جهانی را تجربه کند و اگر به میدان برود تعداد بازی‌هایش در این تورنمنت را بیشتر می‌کند. نیازمند نیز دومین تورنمنتش را تجربه خواهد کرد و منتظر اولین بازی در این رقابت‌هاست.

۱۹۷۸: ناصر حجازی

محمدرضا(رسول) کرپکندی و بهرام مودت منصور رشیدی که یکی از گلرهای آماده تاج آن زمان بود قبیل از حضور در جام جهانی خط خورد اما مشخص بود که غیر از حجازی بقیه شانس چندانی برای بازی در این تورنمنت ندارند. ناصر نبوی (شهپاز) و حجت‌الله خاکسار تهرانی (تاج) دیگر گلرهای ملی آن سال‌ها بودند. مودت در آن مقطع برای سپاهان بازی می‌کرد و کرپکندی عضوی از تیم ذوب‌آهن بود و البته حجازی از تیم تاج به جام جهانی رسید.

ناصر حجازی در سه مسابقه این جام هشت گل خورد که ۴ تا از آنها از روی نقطه پنالتی بود. در عین حال او در هر مسابقه چندین واکنش تماشایی و مهار فوق‌العاده داشت و در مجموع نمایش بسیار خوبی در این تورنمنت بر جای گذاشت.

تنها نقطه تاریک کارنامه او در این جام گل خورده از اسکاتلند بود که البته بیشتر اشتباه آندرانیک اسکندریان باعث ثبت آن گل به خودی عجیب شد.

۱۹۹۸: احمدرضا عابدزاده

نیما نکیسا، پرویز برومند

او دروازه‌بان از پرسپولیس و یک دروازه‌بان استقلال به فرانسه رفتند اما درست قبل از نخستین بازی عابدزاده با تجربه از ناحیه انگشت دست آسیب دید تا نکیسا در ۲۱ سالگی حضور در جام جهانی را تجربه کند.

نکیسا در یک بازی مقابل یوگسلاوی به میدان رفت و در دقایق پایانی یک گل از ضربه ایستگاهی میهیلوویچ خورد که هنوز خیلی‌ها معتقدند در این صحنه می‌توانست عملکرد بهتری داشته باشد.

در دو بازی بعدی عابدزاده مقابل آمریکا و آلمان سه گل خورد که روی گل خورده از آمریکا در خروج مقصر بود اما در همان بازی یکی هم سپرواکنش نشان داد. در بازی با آلمان هم شاید در صحنه گل دوم که توسط اولیور بیرهوف به ثمر رسید هیچ عکس‌العملی نشان نداد.

پرویز برومند گلر سوم تیم ملی در این جام بود و هادی طباطبایی هم از تیم بهمن قبل از تورنمنت خط خورده بود.

۲۰۰۶: ابراهیم میرزاپور، حسن رودباریان

وحد طالب‌لو

میرزاپور(فولاد)، رودباریان(پاس تهران) و طالب‌لو(استقلال) سه گلری بودند که در لیست نهایی قرار گرفتند و به آلمان رفتند. محمد محمدی از پرسپولیس و سیدمهدی رحمتی ۲۱ ساله از استقلال هم گلرهای دیگر تیم ملی در آن سال‌ها بودند که به تورنمنت نرسیدند.

میرزاپور گلر مورد اعتماد برانکو ایوانکوویچ که تقریباً در تمام بازی‌های مقدماتی هم به میدان رفته بود در هر سه مسابقه در ترکیب قرار گرفت و کلین‌شیت نداشت. او در این سه مسابقه روی هم شش گل خورد اما در

هر بازی نسبت به بازی قبل پیشرفت داشت چرا که مقابل مکزیک سه گل دریافت کرد، از پرتغال دو گل خورد و مقابل آنگولا یک بار دروازه‌اش را بازنده دید. او در ثبت گل اول مکزیک همراه با رحمان رضایی مقصر بود اما می‌توان گفت در پنج گل دیگری که دریافت کرد، تقصیری نداشت. در بازی با پرتغال شوت دکو مهار نشدنی بود و یک گل هم از ضربه پنالتی رونالدو دریافت کرد.

۲۰۱۴: علیرضا حقیقی

رحمان احمدی و دانیال داوری

یکی از عجیب‌ترین اتفاقات تاریخ دروازه‌بانی تیم ملی در جام جهانی در این تورنمنت رقم خورد. در حالی که در تمام بازی‌های مقدماتی سیدمهدی رحمتی و سپس رحمان احمدی دروازه‌بان شماره یک بودند در نهایت علیرضا حقیقی در هر سه مسابقه به میدان رفت. علیرضا حقیقی (اسپورتینگ لیسبون)، رحمان احمدی (سپاهان) و دانیال داوری (ایتراخت برانشوايگ)

سه گلر اصلی تیم ملی بودند. در آن مقطع بعد از مشکلات بین کی‌روش و رحمتی این گلر با تجربه که در بازی قبل پرتغال شوت دکو مهار نشدنی بود و یک گل هم از ضربه پنالتی رونالدو دریافت کرد. او در ثبت گل اول مکزیک همراه با رحمان رضایی مقصر بود اما می‌توان گفت در پنج گل دیگری که دریافت کرد، تقصیری نداشت. در بازی با پرتغال شوت دکو مهار نشدنی بود و یک گل هم از ضربه پنالتی رونالدو دریافت کرد.

۲۰۱۸: علیرضا بیرانوند

امیر عابدزاده

محمد رشید مظاهری

بیرانوند (پرسپولیس)، عابدزاده (ماریتیمو پرتغال) و مظاهری (ذوب‌آهن) سه دروازه‌بانی بودند که به روسیه رفتند اما فقط این بیرانوند بود که در هر سه مسابقه به میدان رفت. محمدرضا اخباری و حامد لک که در آن مقطع برای تراکتور و فولاد بازی می‌کردند به این تورنمنت نرسیدند ضمن اینکه سوشا مکانی هم در یک بازی مقدماتی به میدان رفت.

بیرانوند موفق شد در بازی با مراکش دومین کلین‌شیت تاریخ گلرهای تیم ملی در جام جهانی را ثبت کند که این بار با برد همراه بود. بیرو که مقابل مراکش نمایشی جالب توجه داشت در بازی با پرتغال از کوارشما یک سوپرگل خورد که کاری نمی‌توانست انجام دهد اما در همان مسابقه یک کار بزرگ انجام داد که مهار پنالتی کریس رونالدو بود و شاید پررنگ‌ترین نقطه گلرهای فوتبال ایران در جام جهانی باشد.

بیرانوند مقابل اسپانیا یک گل دریافت کرد که روی این گل هم مقصر نبود و در مجموع با دو گل خورده بهترین آمار یک گلر ایرانی در جام جهانی را ثبت کرد.

۲۰۲۲: علیرضا بیرانوند، سیدحسین حسینی

امیر عابدزاده، پیام نیازمند

با توجه به تغییر قوانین بعد از کرونا هر تیم می‌توانست چهار گلر به جام جهانی ببرد. کارلوس کی‌روش این کار را انجام داد اما در شرایطی که می‌توانست یک بازیکن دیگر به فهرست تیم اضافه کند این کار را انجام نداد

و تیم را با ۲۵ بازیکن به قطر برد. بیرانوند (پرسپولیس)، حسینی (استقلال)، عابدزاده (پونفرادینا اسپانیا) و نیازمند(سپاهان) گلرهای تیم ملی در این تورنمنت بودند. در مسابقات مقدماتی بیرانوند و عابدزاده برای تیم ایران بازی کردند اما وقتی اسکوکچیچ رفت و کی‌روش برگشت، موقعیت عابدزاده ضعیف شد و حتی بعد از مصدومیت بیرانوند این حسینی بود که به میدان رفت. بیرانوند گلر فیکس تیم ملی در این تورنمنت بود که دقیقه ۷ بازی اول مقابل انگلیس از ناحیه بینی به شدت آسیب دید و بیرون رفت تا حسینی به زمین بیاید. حسینی در این مسابقه شش گل از حریف دریافت کرد که شاید می‌توانست روی دو تا از آنها واکنش بهتری داشته باشد. گل‌هایی که ساکا و بلینگام به ثمر رساندند، گل‌های بدی بودند که حسینی خورد. با وجود این حسینی در بازی با ولز موفق شد سومین کلین‌شیت تاریخ گلرهای ایرانی در جام جهانی را ثبت کند. در آن مسابقه حسینی دو سه مهار قابل توجه داشت. در بازی سوم دوباره بیرانوند به میدان برگشت و مقابل آمریکا بازی کرد که گل خورد و البته روی گل خورده کاری نمی‌توانست انجام دهد. گفتنی است محمدرضا اخباری، رشید مظاهری و حامد لک دیگر گلرهای تیم ملی در آن مقطع زمانی بودند که به تورنمنت نرسیدند.

ابتکار جالب فیفا

لوگوی خاص برای جام جهانی اولی‌ها

فدراسیون جهانی فوتبال فیفا برای بازیکنانی که برای اولین بار در جام جهانی حضور خواهند داشت اقدام به نشانه ویژه‌ای روی پیراهن‌های آنها خواهد کرد. سایت «footyheadlines» در این رابطه نوشت: بازیکنان در جام جهانی ۲۰۲۶ روی پیراهن‌های خود یک ویژگی جدید به نام «Debut Patch» (نشان اولین بازی) خواهند داشت. طبق این گزارش، بازیکنانی که برای اولین بار در تاریخ جام جهانی به میدان می‌روند، یک نشان ویژه روی لباس خود خواهند پوشید. این ایده در ادامه قرارداد جدید بین فیفا و شرکت Fanatics مطرح شده است. این نشان که فقط برای بازیکنان «اولین حضور در جام جهانی» خواهد بود، بعد از پایان مسابقه، این پیچ از لباس جدا می‌شود و سپس به‌عنوان بخشی از آیت‌های کلکسیونی و کارت‌های ورزشی استفاده خواهد شد. در این گزارش آمده که این سیستم قبلاً در برخی لیگ‌های ورزشی آمریکا هم استفاده شده و حالا قرار است در سطح جام جهانی نیز اجرا شود. نکته مهم اینکه قرارداد رسمی Fanatics از سال ۲۰۲۱ به‌طور کامل آغاز می‌شود، اما این طرح از جام جهانی ۲۰۲۶ به صورت آزمایشی و معرفی اولیه اجرا خواهد شد. هدف این ابتکار، معرفی نسل جدید ستاره‌های فوتبال و ایجاد ارزش کلکسیونی از لباس‌های بازی‌های رسمی عنوان شده است.

تصمیم جالب دولت مکزیک

تعطیلی زود هنگام مدارس

دولت مکزیک تصمیم گرفته سال تحصیلی را ۴۰ روز زودتر از موعد به پایان برساند تا دانش‌آموزان این کشور بتوانند جام جهانی ۲۰۲۶ را به‌طور کامل دنبال کنند. طبق این تصمیم تعطیلات مدارس در مکزیک از ۵ ژوئن آغاز خواهد شد و تا ۳۱ آگوست ادامه خواهد داشت. اتفاقی که باعث می‌شود کودکان و نوجوانان مکزیک نزدیک به سه ماه تعطیلی تابستانی داشته باشند. این تصمیم تنها یک هفته پیش از آغاز جام جهانی ۲۰۲۶ اجرایی می‌شود؛ تورنمنتی که مکزیک یکی از سه میزبان اصلی آن در کنار آمریکا و کانادا خواهد بود. رسانه‌های محلی گزارش داده‌اند که هدف دولت مکزیک از این اقدام، فراهم کردن شرایط برای مشارکت گسترده مردم و به‌ویژه کودکان در فضای جام جهانی و استفاده حداکثری از حال‌وهوای این رویداد بزرگ فوتبالی است. جام جهانی ۲۰۲۶ برای نخستین بار با حضور ۴۸ تیم برگزار خواهد شد و سه کشور آمریکای شمالی به صورت مشترک میزبانی این رقابت‌ها را برعهده دارند.

هوملزر در موزیک ویدیوی جام

رؤیای ستاره پنجم

مدافع سابق تیم ملی آلمان و قهرمان جام جهانی ۲۰۱۴، حضور غیرمنتظره‌ای در موزیک ویدیوی آهنگ جدید «معجزه نیویورک» داشته؛ قطعه‌ای که برای جام جهانی ۲۰۲۶ ساخته شده و حال و هوایی فوتبالی دارد. این آهنگ توسط دو چهره مشهور شبکه‌های اجتماعی آلمان یعنی آدینوتورو (آدریان فویت) و پائولوموک (پاول لوکا فیشر) منتشر شده؛ همان زوجی که در یورو ۲۰۲۴ با آهنگ «فولکرک» به‌شدت مورد حساسیت و میلیون‌ها بازدید و استریم گرفتند. در موزیک ویدیوی جدید، داستان از یک کافه در مونیخ آغاز می‌شود؛ جایی که دو خواننده درباره رؤیای قهرمانی دوباره آلمان در جام جهانی صحبت می‌کنند. در همین حین، هوملزر وارد صحنه می‌شود و درباره پایان دوران فوتبال و خاطرات بزرگ گذشته حرف می‌زند؛ حضوری کوتاه اما ماندگار که شروع رسمی آهنگ را رقم می‌زند.

تورنمنت‌های فوتبالی جهان بازی کند. خیلی امیدوار بودم بازی کنم اما دقیقه نود تصمیم سرمربی تیم ملی عوض شد. یک هفته مانده به شروع مسابقات در یک دیدار تدارکاتی در ترکیب اصلی قرار نگرفتم و آنجا مشخص شد که بازی نخواهم کرد. شرایط برای من خیلی سخت گذشت چون در بدترین شرایط تیم ملی فیکس بودم و در بازی با کره جنوبی که بردیم و صعود کردیم درون دروازه ایستادم و فشار زیادی تحمل کردم. کمترین انتظارم این بود که در جام جهانی بازی کنم چون شرایط فنی و بدنی خوبی داشتم. درباره اتفاقات آن روزها حرف‌های زیادی است که باید بگویم. امیدوارم فرصت مناسبی برای این گفتن این حرف‌ها به وجود بیاید.

یعنی تصمیمات روی مسائل فنی گرفته نمی‌شد؟ می‌توان اینطور هم گفت. تصمیمات کی‌روش قابل پیش‌بینی نبود. کسی جایگاه ثابتی نداشت و گاهی اوقات این جابه‌جایی‌ها خیلی هم فنی نبود و مسائل روحی و روانی را هم در نظر می‌گرفت ولی کی‌روش شناخت خوبی از بازیکنان داشت و از آنها بازی می‌گرفت. هرچند همیشه حرف و حدیث‌هایی هم وجود داشت.

که صعود تیم ملی به جام جهانی قطعی شد، باید برای بازی با تیم‌های بزرگ برنامه‌ریزی می‌کردند. اگرچه شاید به دلیل شرایط سیاسی کشور در ماه‌های اخیر، برگزاری بازی با تیم‌های بزرگ سخت بود اما می‌توانستم برنامه‌ریزی‌های بهتری انجام دهم. فکر می‌کنم تیم ملی آمادگی خوبی برای بازی‌ها ندارد، اما این شرایط با اتفاقاتی که یک نفر روانی به راه انداخته، به وجود آمده و یک نفر پیدا شده که نمی‌خواهد کشور بزرگی مثل ایران، موفقیتی داشته باشد و به‌طور حتم فوتبال هم از این شرایط منظره شده است.

چهار بازی با حضور در جام جهانی‌های گذشته هم بخشی از گفت‌وگوهای این روزها درباره فوتبال و جام جهانی است، به سال ۲۰۱۴ برگردیم، همه فوتبال‌دوستان دیدند که با نمایش ویژه تو در سه بازی سخت پایانی به جام جهانی رسیدیم و کسی امید زیادی به برتری قاطع مقابل این سه حریف نداشت، اما این اتفاق با کار خوب تو به وقوع پیوست، اما در بازی‌های جام جهانی درون دروازه نبود...

هر بازیکنی تلاش می‌کند در بزرگ‌ترین

اکبرمنشلو

خبرنگار

قدرت به جام جهانی صعود کند. این روزها که باز هم صحبت‌ها از حضور در جام جهانی است، با این پیشگسوت فوتبال کشورمان هم‌کلام شدیم تا درباره اتفاقات این روزهای فوتبال کشورمان و حضور در جام جهانی حرف بزنیم. احمدی، رئیس جمهور آمریکا را یک فرد روانی می‌داند و معتقد است که حضور در جام جهانی باید کاملاً با برنامه‌ریزی

ایران ورزشی

● صاحب امتیاز: فخرگزاری جمهوری اسلامی
● مجری: مؤسسه فرهنگی و مطبوعاتی ایران
● رئیس هیات مدیره: صادق حسین جباری انصاری
● مدیرعامل و مدیر مسئول: علی مقیان
● سردبیر ارشد مؤسسه: هادی خسرو شاهین
● سردبیر ایران ورزشی: علی جوادی
● تلفن: ۰۲۱-۸۸۵۰۴۱۳۳ • نامبر: ۸۴۷۱۱۳۳
● چاپ: چاپخانه مؤسسه جام جم
● سازمان آگهی‌ها: ۱۸۷۷ - ۸۸۵۰۴۱۳۳
● امور مشترکین: ۸۸۵۱۹۵۴ - ۸۸۵۱۹۵۴
● نشانی: تهران، خیابان خرمشهر، شماره ۲۰۸
● صندوق پستی: ۵۳۳۸۸-۱۵۸۷۵

ویژه

لباس منحصر به فرد عراق
در جام جهانی ۱۹۸۶

روایتی از یک درخواست عجیب

جام جهانی ۱۹۸۶ برای تیم ملی عراق فقط یک میدان فوتبالی نبود؛ این اولین حضور این کشور در بزرگترین رویداد ورزشی جهان بود. عراق که در گروه B کنار مکزیک میزبان، بلژیک و پاراگوئه قرار گرفته بود، کاری دشوارتر از صعود داشت و می‌خواست هویت خود را به شکلی بی‌نظیر به نمایش بگذارد اما ماجرا از جایی جذاب می‌شود که می‌گویند فدراسیون فوتبال عراق پیش از آغاز مسابقات درخواستی غیرمعمول از کمپانی آدیداس ارائه کرد. آنها خواستار طراحی لباسی شده بودند که رنگ آن منحصر به فرد باشد و هیچ تیم دیگری در آن رقابت‌ها چنین رنگی به تن نداشته باشد. این درخواست، در نوع خود، یکی از عجیب‌ترین حواشی جام جهانی مکزیک به شمار می‌رود.

چرا چنین درخواستی؟

روایت‌های متفاوتی از دلیل این خواسته وجود دارد. برخی معتقدند عراقی‌ها می‌خواستند با این کار، حس تمایز و هویت ملی خود را در اولین حضور جهانی تقویت کنند. برخی دیگری می‌گویند این اقدام نشانه‌ای از ساده‌لوحی یا عدم آشنایی کامل با قوانین و رویه‌های معمول در مسابقات بین‌المللی بود. اما هر چه بود، آدیداس به عنوان تأمین‌کننده رسمی لباس تیم‌ها، پاسخ مشخصی به این درخواست داد؛ چنین چیزی ممکن نیست، چرا که تمام لباس‌ها طبق الگوهای از پیش تعیین شده و با رنگ‌های استاندارد تولید می‌شوند.

نتیجه نهایی، پیراهنی سفید با نوارهای سبز در آستین‌ها (رنگ‌های پرچم عراق) بود که البته چندان هم منحصر به فرد نبود. چند تیم دیگر نیز از رنگ سفید به عنوان رنگ اصلی استفاده می‌کردند. اما شاید مهم‌ترین نکته این باشد که عراق در همان بازی اول با پیراهن سفید خود در مقابل میزبان مکزیک به میدان رفت و نتیجه ۱ بر صفر را واگذار کرد. آنها در ادامه به پاراگوئه باختند و مقابل بلژیک نیز متوقف شدند تا با یک امتیاز و بدون هیچ بردی از مسابقات کنار بروند.

لباس، نماد یک آرزو

اگرچه عراق در زمین مسابقه نتوانست موفقیتی کسب کند، اما این خواسته عجیب آدیداسی حالا بخشی از تاریخچه فوتبالی شده است. روایتی که نشان می‌دهد تیمی از خاورمیانه در اولین جام جهانی خود، تا چه حد به دنبال متفاوت بودن دیده شدن بوده است. شاید اگر آن درخواست رنگ پذیرفته می‌شد، امروز عراق را با رنگ خاصی در ذهن داشتیم؛ اما آنچه باقی ماند، نه یک رنگ منحصر به فرد، بلکه خاطره تیمی بود که جرأت کرد درخواستی متفاوت از صنعت بزرگ فوتبال جهان داشته باشد.

امروزه، پیراهن سفید و سبز عراق در جام جهانی ۱۹۸۶ در موزه‌های فوتبال طرفدارانی دارد؛ نه به خاطر زیبایی یا موفقیت‌های ورزشی‌اش، بلکه به خاطر پشت پرده‌ای که یک آرزوی ساده را روایت می‌کند.

سوزه

اعتصاب تاریخی پرتغال

در جام جهانی

پرتغال در جام جهانی ۱۹۸۶ مکزیک یکی از تلخ‌ترین تجربه‌های تاریخ فوتبال خود را رقم زد. ماجرا از آنجا شروع شد که بازیکنان پیش از آغاز مسابقات، به دلیل اختلاف مالی طولانی مدت با فدراسیون بر سر پاداش حضور در جام و سهم تبلیغات، تصمیم به اعتصاب گرفتند.

اردوی تیم در شهر سالتیو مکزیک برپا بود اما شرایط ایده‌آل نبود. کیفیت زمین تمرین پایین، امکانات نامناسب و اختلافات حل‌نشده مالی، فضا را به شدت متشنج کرده بود. پس از پیروزی غیرمنتظره ۱ بر صفر برابر انگلیس در اولین بازی گروه F، بحران به اوج خود رسید. بازیکنان بین بازی اول و دوم از تمرین خودداری کردند و در برخی موارد با پیراهن‌های وارونه یا بالاتنه برهنه در زمین حاضر می‌شدند تا اعتراض خود را نشان دهند.

فشارها نتیجه معکوس داد. پرتغال در دومین بازی خود با نتیجه ۱ بر صفر مقابل لهستان شکست خورد. حالا همه چیز به آخرین بازی گروه مقابل مراکش گره خورده بود؛ تیمی که برای صعود تاریخی خود می‌جنگید. فضای تیمی پرتغال از هم پاشیده بود و بازیکنان تمرکز لازم را نداشتند.

مراکش در نیمه اول دو بار توسط عبدالرزاق خیری در دقیقه ۱۹ و ۲۷ دروازه پرتغال را گشود. در دقیقه ۶۲ عبدالکریم تیمو گل سوم را زد و پرتغال تنها توانست در دقیقه ۷۸ توسط دیدمانتینو میراندا یک گل تسلی بخش به ثمر برساند. شکست ۳ بریک برابر مراکش، پرتغال را در همان مرحله گروهی حذف کرد.

بازگشت به لیستوف فاجعه‌بارتر بود. ژوزه تورس، سرمربی تیم، استعفا داد. فدراسیون هشت بازیکن را به طور مدام‌العمر محروم کرد و ۱۴ نفر دیگر نیز در اعتراض از تیم ملی کناره‌گیری کردند. فوتبال پرتغال وارد یک دهه تاریکی شد و تا سال ۱۹۹۶ به هیچ تورنمنت بزرگی راه نیافت. «پرونده سالتیو» هنوز هم به عنوان یکی از تلخ‌ترین صفحات تاریخ فوتبال پرتغال در خاطره‌ها مانده است.

روایت سیزدهمین دوره جام جهانی

از دست خدا تا گل قرن

گزارش یک

جام جهانی ۱۹۸۶ مکزیک را باید یکی از خاص‌ترین و به‌یادماندنی‌ترین ادوار تاریخ فوتبال دانست. سیزدهمین دوره این مسابقات از ۳۱ مه تا ۲۹ ژوئن ۱۹۸۶ (۱۰ خرداد تا ۸ تیر ۱۳۶۵) به میزبانی مکزیک برگزار شد و با قهرمانی آرژانتین به پایان رسید؛ اما این تنها روی سکه ماجراست.

ماجرای جایی شروع شد که قرار بود این میزبانی متعلق به کلمبیا باشد. این کشور در ژوئن ۱۹۷۴ به عنوان میزبان انتخاب شد اما در نوامبر ۱۹۸۲ مقامات کلمبیایی اعلام کردند که توان اقتصادی میزبانی این مسابقات را ندارند. در مه ۱۹۸۳، مکزیک جایگزین شد تا اولین کشوری در جهان لقب بگیرد که دو بار میزبان جام جهانی شده است (پیش از این در سال ۱۹۷۰ نیز میزبان بود) اما شاید کمتر کسی می‌دانست که این میزبانی نه تنها یک رویداد فوتبالی، بلکه به نوعی نمایشی تک‌نفره از نبوغ یک بازیکن خواهد بود؛ دیگو آرمادو مارادونا.

رقابت‌های گروهی؛ ۲۴ تیم در شش گروه

۲۴ تیم در شش گروه چهارتیمی تقسیم شدند و قرار بر این شد که دو تیم اول هر گروه و چهار تیم سوم برتر به مرحله بعد صعود کنند. در گروه A، آرژانتین با درخشش مارادونا صدرنشین شد. در گروه B، مکزیک میزبان با اقتدار صعود کرد و در حالی که عراق برای اولین و آخرین بار در تاریخ خود در جام جهانی حضور یافت، نتوانست حتی یک امتیاز هم به دست بیاورد.

گروه C شاهد رقابت نفسگیری بین شوروی و فرانسه بود و این دو تیم به مرحله بعد صعود کردند. در گروه D، برزیل و اسپانیا قدرتمندانه از گروه خود با امتیاز E گروه اما یکی از جذاب‌ترین گروه‌ها بود؛ دانمارک شگفتی‌ساز با سه پیروزی قاطع (شش گل زده به اروگوئه و دو گل به آلمان غربی) فریاد خود را به گوش جهانیان رساند. در گروه F، مراکش به عنوان اولین تیم آفریقایی تاریخ که به مرحله حذفی جام جهانی صعود می‌کرد، نام خود را در تاریخ ثبت کرد.

مرحله یک هشتم نهایی و یک چهارم

اولین مرحله حذفی با حضور ۱۶ تیم برگزار شد. در جذاب‌ترین دیدار مرحله یک هشتم، فرانسه و ایتالیا قهرمان دوره قبل به مصاف هم رفتند و فرانسوی‌ها ۲ بر صفر پیروز شدند. برزیل نیز لهستان را ۴ بر صفر در هم کوبید و آرژانتین با دو گل مارادونا، اروگوئه را از پیش رو برداشت. اما قله این مسابقات، یک چهارم نهایی بود. روز ۲۲ ژوئن ۱۹۸۶، ورزشگاه آزتکا مکزیکوستی شاهد دیداری بود که نه تنها سرنوشت این مسابقات، بلکه تاریخ فوتبال را برای همیشه تغییر داد. آرژانتین برابر انگلیس قرار گرفت.

وقتی یک پیراهن آبی و سفید، درد یک ملت را التیام بخشید

مارادونا مأمور بازگشت عزت آرژانتین

سال قبل در جنگی واقعی در مقابل هم صف‌آرایی کرده بودند و حالا پای فوتبال در میان بود. آرژانتین در آن روز، در ورزشگاه آزتکا، مارادونا کاری کرد که هیچ ژنرال و هیچ ارتشی مجبور شد جزایر فالکلند (مالویناس) را به بریتانیا واگذار کند. سرم شکست، سوگو سربازان و زخم عمیق ملی هنوز التیام نیافته بود. آرژانتین به چیزی بیشتر از یک پیروزی فوتبالی نیاز داشت؛ به نمادی که نیاز داشت که بتواند عزت روده‌شده را بازگرداند و آن نماد کسی نبود جز دیگو آرمادو مارادونا، یک پسر بچه کوتاه‌قامت از محله فقیرنشین بوتونسو آیرس. مکزیک ۱۹۸۶، برخلاف بسیاری از جام‌های جهانی، فقط یک میدان برای درخشش فردی نبود. این میدان جنگ دیگری بود. جنگی نمادین میان آرژانتین و انگلیس در مرحله یک چهارم نهایی. دو کشور فقط چهار

ثبت ۱۳۲ گل در مسابقات

در پایان رقابت‌های جام جهانی، آمار رسمی مسابقات از ثبت مجموع ۱۳۲ گل توسط تیم‌های شرکت‌کننده حکایت دارد؛ آمار که میانگین ۰.۵۴ گل در هر مسابقه را به ثبت رسانده و این دوره را به یکی از نه‌جمله‌ترین و جذاب‌ترین ادوار جام جهانی تبدیل کرده است. تعداد بالای گل‌های به ثمر رسیده نشان می‌دهد که تیم‌ها رویکردی هجومی وارد میدان شده و در بیشتر دیدارها شاهد خلق موقعیت‌های فراوان و بازی‌های پرهیجان بوده‌ایم. در میان تیم‌های حاضر، تیم ملی آرژانتین با به ثمر رساندن ۱۴ گل عنوان گلزن‌ترین تیم مسابقات را از آن خود کرد. عملکرد درخشان

●●

ماجرای جایی

شروع شد

که قرار بود

این میزبانی

متعلق به

کلمبیا باشد.

این کشور در

ژوئن ۱۹۷۴ به

عنوان میزبان

انتخاب شد

اما در نوامبر

۱۹۸۲ مقامات

کلمبیایی

اعلام کردند که

توان اقتصادی

میزبانی این

مسابقات را

ندارند

نیمه‌نهایی و فینال

در نیمه‌نهایی، آرژانتین در ۲۵ ژوئن در ورزشگاه آزتکا به مصاف بلژیک رفت و با دو گل مارادونا (یکی دیگر از پنالتی‌های تماشایی) به برتری ۲ بر صفر رسید و راهی فینال شد. در گوادالاخارا، آلمان غربی، فرانسه را با دو گل آندریاس برمه و رودی فولر شکست داد تا

فینال اما تماشایی‌تر از آن چیزی بود که هواداران انتظار داشتند. ورزشگاه آزتکا در ۲۹ ژوئن ۱۹۸۶، شاهد روایی آرژانتین و آلمان غربی بود. آرژانتین توسط خوزه لوئیس براون و خورخه والدانو به دو گل رسید و به نظر می‌رسید کار تمام شده است، اما آلمانی‌ها در ۱۰ دقیقه پایانی توسط کارل هاینس رومنیگه و رودی فولر به تساوی رسیدند. با این حال، در یک حرکت تماشایی، دیگو مارادونا در دقیقه ۸۴ پاس دقیقی به خورخه بوروجاگاد داد و او با شوتی محکم، آرژانتین را ۳ بر ۲ پیروز کرد تا دومین قهرمانی تاریخ آرژانتین رقم بخورد.

آمار و جوایز؛ ستاره‌ها درخشیدند

در جام جهانی ۱۹۸۶ در مجموع ۵۲ دیدار برگزار شد، ۱۳۲ گل به ثمر رسید (میانگین ۰.۵۴ گل در هر بازی) و ۳۹۳۰۳۱ تماشاگر از نزدیک نظاره‌گر این رقابت‌ها بودند. عنوان آقای گلی به گری لینکر انگلیسی رسید که ۶ گل زد. اما بهترین بازیکن جام بدون شک دیگو مارادونا بود که علاوه بر دریافت توپ طلا، کفش طلا (بهترین گلزن) را نیز از آن خود کرد. انزو شیفو از بلژیک به عنوان بهترین بازیکن جوان جام انتخاب شد و برزیل نیز جام اخلاق فیفا را به خانه برد.

●●

در نیمه‌نهایی

آرژانتین در

۲۵ ژوئن در

ورزشگاه آزتکا به

مصاف بلژیک

رفت و با دو

گل مارادونا

(یکی دیگر از

پنالتی‌های

تماشایی) به

برتری ۲ بر صفر

رسید و راهی

فینال شد

تغییر بزرگ در جام جهانی ۱۹۸۶

حذف مرحله گروهی دوم و تولد سیستم حذفی مستقیم

جام جهانی ۱۹۸۶ در مکزیک نه تنها به خاطر قهرمانی آرژانتین و درخشش دیگو مارادونا، بلکه به دلیل تغییرات بنیادی در فرمت برگزاری مسابقات نیز به یاد می‌آید. این تغییرات که به حذف مرحله گروهی دوم و معرفی سیستم حذفی مستقیم منجر شد، تأثیر شگرفی بر آینده مسابقات فوتبال گذاشت.

جام جهانی ۱۹۸۲ در اسپانیا اولین دوره‌ای بود که با حضور ۲۴ تیم برگزار شد. فرمت این مسابقات شامل شش گروه چهارتیمی بود که دو تیم اول هر گروه به مرحله بعد صعود می‌کردند اما در مرحله دوم، تیم‌ها دوباره به چهار گروه سه‌تیمی تقسیم می‌شدند و تنها برندگان گروه‌ها به نیمه‌نهایی راه می‌یافتند. این فرمت به شدت مورد انتقاد قرار گرفت. بازی‌های کم تعداد، احتمال تساوی‌های محتاطانه و مشکلاتی مانند مصدومیت داروان خط کنار پیست دوچرخه‌سواری، فیفا را به فکر تغییر انداخت.

در جام جهانی ۱۹۸۶، فیفا تصمیم به حذف مرحله گروهی دوم گرفت و سیستم حذفی مستقیم را معرفی کرد. در این فرمت جدید، ۲۴ تیم در شش گروه چهارتیمی به رقابت پرداختند و دو تیم اول هر گروه به همراه چهار تیم سوم برتر به مرحله یک‌هشتم نهایی راه یافتند. از آن لحظه به بعد، هر بازی یک حذف‌کننده بود؛ باخت نهایی راه افتاد. از آن لحظه به بعد، هر بازی یک حذف‌کننده بود؛ باخت نهایی راه افتاد. از آن لحظه به بعد، هر بازی یک حذف‌کننده بود؛ باخت نهایی راه افتاد. از آن لحظه به بعد، هر بازی یک حذف‌کننده بود؛ باخت نهایی راه افتاد.

محافظة کاری نبود.

علاوه بر تغییر اصلی، فیفا ابتکار دیگری نیز به کار گرفت و مقرر کرد که بازی‌های آخر هر گروه به طور همزمان برگزار شود. این تصمیم به منظور جلوگیری از هرگونه تئانی یا نتیجه‌گیری حساب‌شده اتخاذ شد و با ۲۰۲۶ یا ۴۸۸ تیم تماشا می‌کنیم، کمتر کسی به یاد می‌آورد که تولد سیستم حذفی مستقیم مدیون چه دوره‌ای از تاریخ فوتبال است.

مکزیک ۱۹۸۶ نه تنها میزبان جام جهانی بود، بلکه تحولی را رقم زد که فوتبال را برای همیشه همچنان انگیزه‌تر کرد. این تغییرات نه تنها بر نحوه برگزاری مسابقات تأثیر گذاشت، بلکه باعث شد تا تماشاگران و بازیکنان تجربه‌ای متفاوت و جذاب‌تر از رقابت‌های جهانی داشته باشند.

افزایش تعداد بازی‌های حذفی:

- افزایش تعداد بازی‌های حذفی؛
- کاهش فرصت برای بازی‌های محتاطانه؛ تیم‌ها مجبور شدند با تمام توان وارد میدان شوند.
- شفافیت بیشتر در روند صعود؛
- جلوگیری از تئانی؛ همزمانی بازی‌ها